

Gaura Váni

březen
2011

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gauráŕgovi!

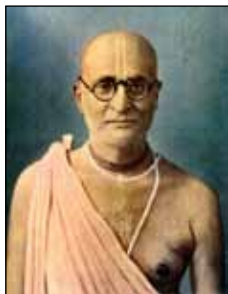

*javat janama mora aparadhe hoinu bhora
niskapate na bhajinu toma
tathapi ha tumi gati na chadiho prana-pati
muni sama nahiko adhama*

Od svého narození jsem spáchal nekonečné množství přestupků a ještě nikdy jsem Tě neuctíval bez přetvářky. Nicméně Ty jsi mým jediným útočištěm. Ó Pane mého života, prosím Tě, nezavrhuj mě, nikdo není pokleslejší než já.
Šríla Naróttama Dása Thákura (Šrí Prema Bhakti-čandriká)

Amrita Váni

Šríla Prabhupáda
Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Na co bychom si měli dávat pozor?

Všechno v tomto světě patří Krišnovi. Použije-li člověk cokoliv pro svůj požitek, musí čelit následkům. Ti, kteří nechtějí naslouchat *hari-kathá*, se stanou připoutanými materialisty, spoutanými tímto světem. Zbožné osoby, toužící po svém věčném prospěchu, proto převelice dbají na to, aby naslouchali *hari-kathá* od skutečného oddaného.

„Já Pánovi tolik sloužím.“ „ Já už jsem Pánovi sloužil.“
Nebo: „Stal jsem se Vaišnavou.“ Toto všechno jsou hříšné myšlenky. Člověk se takového šílenství musí zbavit a pokorně žebrot o dosažení Pánovy služby.

Předstírat službu Krišnovi bez sloužení duchovnímu mistrovi a Vaišnavům je stejné, jako se snažit udržet vodu v děravém hrnci. Člověk musí usilovat o stálou společnost oddaných. Jsem tak slabý, že bez společnosti oddaných nemohu přežít. Pokud se s oddanými nebudu stýkat konstantně, zcela jistě vyvinu touhu stát se pánem a začnou mě rozrušovat různé hříšné myšlenky. Hmotná existence je bránou do pekla. Přestože se zdá být na počátku příjemná, na konci mne zradí.

Pánova sladká vůle

Šrīla Bhakti Rakṣak Śrīdhar Dēv-Gōsvāmī

My jsme bdělí v tomto hmotném světě. Jsou ovšem i tací, kteří jsou naprosto bdělí ve sféře víry, zatímco svět hmoty, tento nejistý svět požitku a odříkání, pro ně jakoby neexistoval; je na hony vzdálen jejich koncepci. Skrze víru jsou hluboce zaměstnáni ve světě služby.

Dokonce i pohled na Krišnu považují za určitý druh požitku. Uvažují takto: „Ne, nebudeme narušovat Jeho sladkou vůli; může si nás přivolat, kdykoliv se Mu zlíbí, a tehdy dostaneme šanci Ho spatřit – jinak ne.“ Toužím-li pro osobní potěšení spatřit Krišnu: „Ó Krišno, předstup přede mne, abych na Tebe mohl pohlédnout a uspokojit své oči nebo svou vnitřní touhu,“ jedná se o určitý druh úkladnosti, vycházející z naší povahy vykořisťovatele. Oddaný po něčem takovém netouží. Ve skutečnosti oddaný ani nepřipustí, aby takováto myšlenka vstoupila do jeho mysli a zachovává si svoji náladu: „Kdykoliv po tom Pán zatouží, zavolá a mně se tak nabídne šance Ho spatřit.“

Mádhavendra Purí udržoval svoje tělo tak, že jedl pouze to, co se k němu samo od sebe dostalo, aniž by o něco žádal; jinak by se postil. Jednoho dne k němu přišel s pokrmem samotný Krišna a zeptal se ho: „Purí, proč nejdeš požádat o jídlo? Proč jednáš tak, že ti někdy nezbyvá, než se postit?“ Když

slyšíme tuto příhodu, tak si můžeme myslet, jak vrcholně požehnaný byl Mádhavendra Purí – Krišna samotný přišel a přinesl mu jídlo. Můžeme se ovšem setkat s ještě vyšší úrovní oddanosti, v případě Sanátany Gósvámího.

Když Šrímatí Rádhárání přinesla Rúpovi Gósvámí potraviny pro přípravu mléčné rýže, Šrílu Sanátanu Gósvámí to velmi ranilo na srdci.

„Co to má znamenat, Rúpo? Žádal jsi o něco pro mne?“

„Ano, žádal, můj pane, můj Gurudévo. Říkal jsem si, že pokud bych měl trochu mléka a rýže, mohl bych připravit *paramannu*, mléčnou rýži, kterou máš tak rád. Potom bych tě mohl pozvat, abys přijmul tohle *prasádam*.“

„Udělal jsi velkou chybu! To je tak chutné, nikdy jsem v tomto světě nic chutnějšího nejedl. Proto to musí pocházet z nějakého výjimečného zdroje. Kdo ti pro tuto preparaci obstaral všechny nezbytné potraviny?“

Šríla Rúpa Gósvámí odpověděl: „Přišlo děvče a jménem jejich rodinného ochránce mi to dalo.“

Šríla Sanátana Gósvámí chtěl zjistit, kdo tato dívka byla, ale v nejbližší vesnici nebyla k nalezení. Sanátanovi Gósvámí bylo

jasné, že tyto ingredience přinesla Šrímatí Rádhárání samotná.

„My Ji hledáme, abychom Jí směli sloužit a Ona přijde a slouží nám? Co to má znamenat? To je přesně pravý opak! Co jsi to udělal, můj bratře? Chtěl jsi něco pro mne a Ona ti to přinesla? My Ji chceme, abychom Jí mohli sloužit, ale Ona přijde a slouží nám a potom odejde. To je veliké neštěstí.“ Byl velmi nespokojen a v této náladě to místo opustil.

Rúpa Gósvámí nebyl schopen tohle *prasádam* přijmout. Říkal si: „Pozval jsem svého Gurua, Šrílu Sanátanu Gósvámí, abych mu mohl sloužit a potěšit ho, ale dosáhl jsem pravého opaku. Odešel nespokojen.“ Rozběhl se za Sanátanou Gósvámí a pokusil se ho uspokojit.

Můžeme tedy vidět, že Krišna samotný přinesl jídlo Mádhavendrovi Purí a lze to považovat za velké požehnání; avšak podobná příhoda, která se udála Sanátanovi a Rúpovi Gósvámí je považována za velké neštěstí. Na vyšší úrovni oddanosti neexistuje touha po tom, aby Krišna nebo Jeho společníci přišli a posloužili nám, nebo aby se nám Krišna ukázal. Uvalit na Něho svoje rozmary, to není skutečná služba. Cokoliv se Mu zlíbí, smí udělat. A za každou šanci, kdy od nás bude požadováno něco udělat, musíme být vděční. Zcela eliminujeme své vlastní touhy až do extrému, se musíme podvolit příkazu Svrchovaného Pána, který není nikdy zavázán k vykonávání našich příkazů, či přání.

Bhakti znamená naprosté odevzdání

Óm Višnupáda Šríla Bhakti Vaibhava
Purí Gósvámí Mahárádža

Jednou se mě někdo zeptal: „Jak mohu poznat *bhakti*, když nemám dostatečnou znalost písem?“ Ne, ne, to není nezbytné. Jestliže se podřídíš a budeš provádět *náma-kírtan*, tak tomu porozumíš. *Náma-kírtan*. Jestliže se tomu věnuješ upřímně, jestliže se vši seriózností provádíš *náma-kírtan*, aniž bys o cokoliv žádal, nebo si kladl podmínky a děláš svoji mentální a fyzickou službu, tak postupně zrealizuješ, co je to *bhakti*.

Potom to můžeš zrealizovat. Pravdu může zrealizovat pouze ten, kdo se podřídí.

Bhakti tedy není třeba vysvětlovat. Dokonce i ten, kdo nemá uši ji může pochopit, jestliže bude provádět službu. Jestliže provádí upřímně svoji službu, tak to může pochopit. Ale ti, kteří uši mají, by je měli použít k pokornému naslouchání. Necht čtou a naslouchají učení Bhagavad-gíty, Šrímad Bhágavatamu, nebo Čaitanja Čaritámriity. Potom to mohou zrealizovat, neboť v těchto písmech je pravda ukryta. A tato pravda se odhalí tomu, kdo se jí podřídí.

My se musíme podřídít. To je to, co se od nás žádá.

Naprosté odevzdání. *Átma-nikšépa* znamená odevzdat se.

Musíme se odevzdat tak, jako to učinil Bali Čakravartí. Naprosté odevzdání. Nic pro vlastní prospěch, vše jen ku prospěchu Pána Krišny.

Musím se zeptat sám sebe: „Následuji seriózně toto učení?“

Není tu nikdo, kdo by mi mohl poradit. Nikdo nezná moje srdce, kromě Pána Krišny. Musím na Něho neustále vzpomínat. A On je zde přítomen jako můj

ochránce. Nedokáže mě zachránit nic jiného, nežli Jeho milost.

Nikdy se nesmíš domnívat, že už jsi obětoval vše. Můžeš říct: „Svůj majetek jsem obětoval Pánu Krišnovi. Mé bohatství, moji ženu a děti, můj dům, mé vlastnictví a moje tělo, to všechno jsem Mu obětoval.“ Ale neobětoval jsi svoje falešné ego, neboť neustále uvažuješ na úrovni “já”. Dokud tu bude tohle ego, tak budeš spoután.

Není tedy třeba studovat jazyky, ani naslouchat lekcím, zkrátka žádné vnější kvalifikace nejsou zapotřebí. Pouze odevzdání.

Ať jsme kdekoliv, ať je naše postavení jakékoliv, a ať je naše víra jakákoliv, odtud se musíme podřídit. Jestliže se podřídíme, tak Pán přijde. On přijde a vezme si nás.

Další Nitjánandovy dětské zábavy

Šrí Čaitanja Bhágavata, 9. kapitola, Adi-khanda
Šríla Vrindávana Dása Thákura

Jednoho dne, když si Pán Nitjánanda hrál na Pána Rámačandru, postavil napříč oceánem most na Lanku. Aby měl Pán armádu, přestrojili se všichni Jeho společníci za opice. Křičeli: „Džaj Raghunátha!“ a přitom porazili pár ricinových stromů (skočec), které házeli do vody, tak jako když Rámovy opice házely do vody kameny na stavbu mostu.

Jindy si Pán Nitjánanda hrál na Lakšmana. Vzal si do ruky Svůj luk a rozzlobeně kráčel pryč, aby se setkal se Sugrívou. „Ó ty bídná opice, můj Pán je ztrápený. Jestliže ti záleží na životě, tak okamžitě přijď! Rámačandra nás úzkostlivě očekává v Maljavantských horách a ty si tady užíváš se ženami.“

Pán Nitjánanda byl mimořádně znalý rolí Lakšmana. Chlapci si ale mysleli, že to tak hraje jen z legrace a nebyli schopni rozumět skrytému významu. Chlapci se přestrojili za pět slavných opic a Pán jako Lakšmana se jich zeptal, „Kdo jste? Vidím, že všichni patříte k opičí rase, ale proč se tu potulujete po lese? Já jsem služebník Raghunáthy, Pána Rámačandry, prosím, představte se.“ A oni odpověděli: „Ze strachu z Valiho se tu musíme potulovat. Prosím, vem nás k Pánu Rámačandrovi, abychom mohli přijmout prach z Jeho

lotosových chodidel. Když každého objal, zavedl je Lakšmana k Pánu Rámačandrovi, kde všichni padli k Pánovým lotosovým chodidlům.

Jednoho dne Pán Nitjánanda sehrál zábavu zabití Indradžity a jiného dne se vcítil do Lakšmana. Poté, co jednoho chlapce převlékl za Vibhíšanu, Nitáj ho přivedl k Pánu Rámačandrovi a Pán ho jmenoval králem Lanky. Jeden chlapec se přiblížil k Nitájovi a řekl: „Já jsem Rávana, král démonů a vypustím na Tebe svoji nejmocnější zbraň *šakti-šela*. Jestli můžeš, tak ji odvrát, Lakšmane!“ Při těchto slovech vyzívajících Lakšmana, hodil chlapec po Nitájovi lotosový květ. Ponořen do Lakšmanovy bojovné nálady, Nitáj ustoupil a v bezvědomí klesl k zemi. Navzdory tomu, že se ho chlapci pokoušeli všemožně probudit, Nitáj zůstal nehybně ležet. Pán tam ležel a v celém Jeho těle nebyla žádná známka vědomí. Jeho kamarádi seděli kolem Něj s hlavami v dlaních a naříkali. Nitájova matka a otec spěchali k místu, kde ležel, ale když spatřili synovo tělo, které nejevilo známky života, oba v mdlobách klesli k zemi. Kdokoli tomu přihlížel, byl zajisté ohromen. Chlapci popsali lidem, kteří se tam shromáždili všechny podrobnosti. Někdo z davu řekl: „Myslím, že znám důvod, proč Nitáj upadl do bezvědomí. Předtím Nitáj zkušeně sehrál roli krále Dašarathy, který nesmírně trpěl a nakonec zemřel, když slyšel o Rámově vypovězení do lesa. On jednoduše hraje hru,“ vysvětlil muž, „a jestliže mu Hanumán donese lék, bude zase v pořádku.“ Pán Nitjánanda před začátkem hry poučil všechny chlapce: „Jestli spadnu, tak mě obklopte a budete naříkat. Chvilku počkáte a

potom pošlete pro Hanumána. Hanumán přidrží lék u Mého nosu, a to Mě opět oživí.“ Pán upadl do bezvědomí jednoduše prožíváním Jeho vlastní nálady jako Sankaršan, jako Lakšman.

Chlapce to přirozeně zmátlo. Začali být zmateni Nitájovým zdánlivým bezvědomím a zapomněli na pokyny, které od Pána dostali. Pouze opakovali: „Probud' se, drahý bratře“ a hlasitě plakali. Když chlapci slyšeli doporučení toho muže, vzpomněli si na Pánovy pokyny. Chlapec přestrojený za Hanumána odběhl, aby nasbíral léčivé byliny. Cestou potkal jiného chlapce, přestrojeného za asketu, který byl ale ve skutečnosti démonský Rávanův strýc a ten ho pozval, aby se s ním podělil o nějaké ovoce a jídlo. „Drahý Hanumáne, prosím, zůstaň zde a posvěť mou skromnou poustevnu. Cítím se velice šťastný, že jsem se mohl setkat s osobností jako Vaše dobro samo. „Můj úkol je naléhavý a vážný,“ odpověděl Hanumán. „Musím spěchat, nemohu zůstat. Musel jsi slyšet, že Lakšmana, Rámův mladší bratr leží v komatu, zasažen Rávanovou, mocnou zbraní *šakti-šela*. Takže musím pospíchat na kopec Gandhamádan pro lék a zachránit Jeho život.“ Asketa ale trval na tom, aby se aspoň vykoupal a něco pojedl, když už musí odejít, a potom že může pokračovat ve své vítězné cestě.

Pod vlivem energie pána Nitjánandy, hráli Jeho kamarádi svoje jednotlivé části tak výstižně, že celý dav překvapivě přihlížel. Pobízen asketou, Hanumán odešel k velkému jezeru, aby se vykoupal. Chlapec převlečený za krokodýla chytil Hanumánovu nohu a táhl ho do hluboké vody. Ale silný Hanumán vytáhl krokodýla na břeh jezera. Poté, co ho po krátkém zápase přemohl, pokračoval Hanumán, který je také známý jako Mahávíra, ke svému cíli. Jiný chlapec převlečený za démona, začal Hanumána honit s úmyslem ho sníst.“ Zabil

jsi krokodýla, ale jak chceš zabít mě? Já tě sežeru! A kdo potom zachrání Lakšmanův život?“ zařval démon. Hanumán mu odsekl: „Tvůj Rávana je pes, opovrhují jím. Raději zmiz hodně daleko!“ Chvilí vrhali jeden po druhém různá nařčení, potom si navzájem začali trhat vlasy a nakonec mezi nimi vypukl pěstní souboj. Hanumán brzy démona zničil a pokračoval ke kopci Gandhamádan, kde vstoupil do lesa. Chlapci převlečení za Gandharvy se s Hanumánem pustili do boje a ten byl povinen s nimi bojovat. Když je porazil, odnesl horu Gandhamádan na své hlavě k Lašmanovi. Chlapec převlečený za lékaře umístil lék k Lakšmanově nosu a myslel přitom na Šrí Rámačandru. Nato se - k velké úlevě Jeho rodičů a všech přítomných - Pán Nitjánanda, Nejvyšší Osobnost Božství, postavil.

Šrí Hadáj Pandita spěchal k Nitájovi, něžně si ho posadil na klín a chlapci z toho byli radostí bez sebe. Všichni byli ze hry dojati a ptali se: „Drazí chlapci, kde jste se naučili sehrát všechny tyhle zábavy?“ Nitáj se usmál a odpověděl: „To jsou všechno Moje transcendentální zábavy.“

Pán Nitjánanda byl v ranném dětství mimořádně krásný. Kdo by mohl odolat, aby si ho nepochaval pro potěšení srdce? Lidé z Rádhy ho milovali víc, než své vlastní syny, přesto nikdo nepoznal, že je Pán samotný. Jeho společníci byli oklamáni iluzorní energií Pána Višnu.

Tímto způsobem si hrál celé Svě dětství. Jediným Jeho zdrojem potěšení byli transcendentální zábavy Křišny, které sehrál. Všichni Jeho kamarádi odešli od svých rodičů, aby se těšili z Nitjánandovy sladké společnosti.

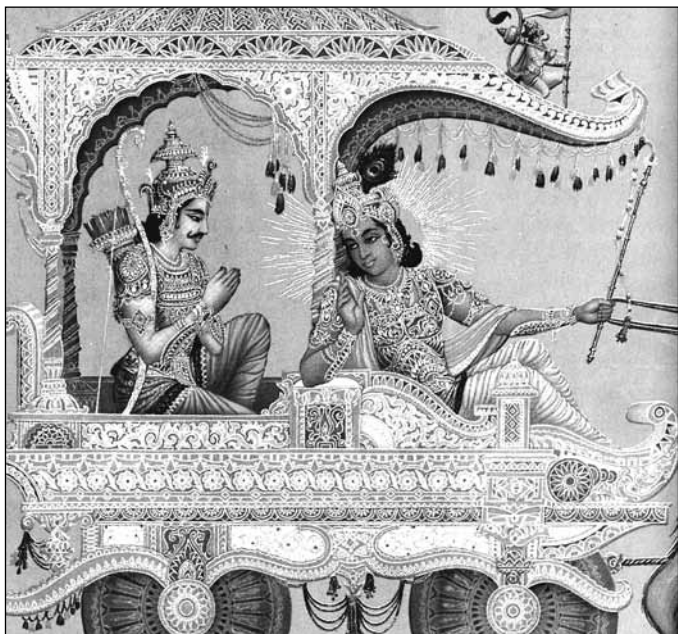
Šrīmad Bhagavad-Gītá

Šrīla Višvanátha Čakravartí Thákura nepotřebuje být následovníkům Pána Čaitanji představován, stejně tak jeho komentář k Bhagavad-gítě, jenž nese název Sárártha-varšíní-tiká. Doslovný význam názvu je: „Komentář, který zavlažuje esenciálním významem.“ Komentáře vysvětlují Gítu z perspektivy čisté oddanosti definované Šrī Rúpou Gósvámím jako *uttama bhakti*, vyzdvihují sladkost a milost Krišny jako *svajam bhagavána* (Nejvyššího Pána), který je nad vším a vysvětlují filosofii *ačintja bhedábheda* (nepochopitelné jednoty a rozmanitosti) Čaitanji Maháprabhua. Přestože je důvěrně obeznámen s komentáři Rámánudžáčárji, Šrīdhara Svámího a Madhusúdany Sarasvatího, předkládá původní a brilantní expozici čisté *bhakti*, která je unikátní mezi komentáři Gíty pro svoji jednoduchost a sladkost.

Sárártha-varšíní-tiká

komentář Šrīly Višvanátha Čakravartího Thákury, který
zavlažuje svým esenciálním významem;
s výkladem Šrīly Bhakti Sádhy Muni Mahárádži

Šrīla BS Muni Mahárádža: Bhagavad-gítá, jenž byla přednesena v sedmi stech verších, je součástí velkého eposu Mahábháraty, který čítá sto tisíc veršů. Mahábhárata byla sepsána Šrīlou Vjasadévou poté, co Krišna odešel z této planety. Šrī Krišna,

který se na Zemi zjevil na přelomu dvou věků – *dvápara jogy* a *kali jogy*, v Gítě sděluje příčinu svého příchodu:

„Kdykoliv je ničena *dharm*a (předepsané náboženské činnosti) a povstává *adharma* (nevázaný způsob života -bezbožnost), projevují svoje vlastní tělo.“

„Proto, abych ochránil svoje oddané, zničil démony a ustanovil *dharmu*, zjevují se v každém věku.“ (Bhagavad-gítá 4.7-8)

Bhagavad-gítá byla vyslovena Nejvyšším Pánem na Kuruovském bitevním poli za velmi extrémních podmínek. Šrí Krišna, který přijal roli Ardžunova vozataje, byl těsně před začátkem nesmírné bitvy, v níž se proti sobě postavili členové třídy *kšatrijů*, svým přítelem požádán, aby zajel s bojovým vozem mezi obě armády. Tam, hledě na obě vojska, kde byli seřazeni jeho bratři, příbuzní, přátelé a učitelé, začal Ardžuna naříkat: „Je lepší sám zemřít než zabít všechny tyto osoby, jež jsou hodny mé úcty. Jsem přemožen slabostí, moje mysl nedokáže rozlišit co je *dharma* a co *adharma*. Proto Tě prosím, abys mi s jistotou řekl, co je pro mne v této situaci nejlepší. Jsem tvým studentem. Odevzdávám se Ti, proto mě prosím pouč.“ Ardžuna, jehož poslední slova byla: „Nebudu bojovat,“ ve svém voze klesl a zmlkl. V této chvíli ho lehce se usmívající Krišna začíná poučovat.

Pán řekl: „Zatímco mluvíš slovy plnými poznání, běduješ nad něčím, co není hodno nářku. Moudrý člověk nenaříká pro hrubohmotné tělo, ani pro jemnohmotné tělo. Nikdy se nestalo, že bychom Já, ty a tito králové neexistovali a také v budoucnosti nikdy nepřestaneme existovat.“ (Bhagavad-gítá 2.11-12)

Bhagavad-gítá 2.13

*dehino smin yatha dehe kaumaram jauvanam jara
tatha dehantara-praptir dhiras tatra na muhyati*

Tak jako duše prochází dětstvím, mládím a stárím, dosahuje po smrti jiného těla. Moudří tím nejsou zmateni.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: (Krišna) „Tělo se stává objektem náklonnosti, neboť se vztahuje k duši (která je nejdražší vlastnímu já). Vztahem s tímto tělem se synové, bratři a ostatní příbuzní stávají objekty náklonnosti. Vztahem s nimi se dokonce i jejich synové stávají objekty náklonnosti. Pokud tedy zemřou, zcela jistě dojde k nářku.“

Jako odpověď na to, říká Krišna tento verš: „V těle náležejícímu duši (*dehinah*) dosahuje člověk stádia dětství. Poté, co je dětství zničeno, dosahuje člověk mládí a když je mládí zničeno, dosáhne stárí. Stejným způsobem dosahuje jiného těla.“

Šríla BS Muni Mahárádža: Krišna zde začíná velmi revolučně, obzvláště pro nás, materialisticky smýšlející západní lidi. Naše náboženství hlásá, že se duše rodí se vznikem těla, což by znamenalo, že (mrtvá) hmota může vyprodukovat vědomí (živou substancí vyššího řádu), ale to je ateistická teorie fosilismu, tak jak ji představil Darwin.

Krišna však hned na začátku říká, že jsme transcendentálními dušemi, které jsou svojí povahou věčné a nelze je vnímat smysly. Naše mysl se dnes nachází v takovém, či onakém rozpoložení, intelekt se také mění a falešné ego nám říká, že teď jsem mužem či ženou, Čechem, Američanem, psem nebo slonem, atd. Avšak základ, tedy duše, je neměnný. Jenom v tomto životě jsme již vyměnili mnoho těl; dětské tělo, tělo

mladíka, dospělého člověka a nakonec přichází tělo starce. Tak jako nelze opravit starý ojetý vrak, nemůžeme opravit ani naše staré tělo a proto jej musíme opustit a přijmout tělo nové. Tento koloběh (neboť se neustále opakuje) opouštění a přijímání těl se nazývá *samsára*. V souladu s našimi touhami a činnostmi z minulých životů přijímáme různé druhy těl. Také v tomto životě si tímto způsobem vytváříme naše budoucí tělo. Každé tělo je designováno tak, abychom si v něm mohli vyplnit touhy a využít reakce z našich minulých životů. Je třeba abych pochopil, že jsem stále ta stejná osoba. Toto je začátek chápání individuality a věčnosti živé bytosti.

Bhagavad-gítá 2.14

*matra-sparsas tu kaunteya sitosna sukha-dukha-dah
agamapayino 'nityas tams titiksasva bharata*

Ó synu Kuntí, zakoušení smyslových objektů přináší pocity chladu a tepla, štěstí a neštěstí, jenž jsou vždy dočasné; objevují se a mizí. Ó Bhárato, toleruj je.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: (Ardžuna) „Ano to je skutečně pravda. Já sám jsem takovou neuváženost předvedl. Moje mysl, jež vytváří nesmysly, je zbytečně pokrytá nářkem a zmateností a působí mi utrpení.“

(Krišna) „To není pouze samotná mysl. Různé funkce mysli v podobě všech smyslů, jako například kůže, které

vnímají svoje příslušné smyslové objekty, vytvářejí tento problém (*anartha*). Člověk zakouší (*sparsas*) smyslové objekty (*matra*). V teplém období je studená voda příjemná a v studeném období působí bolest. To se děje nekontrolovatelným způsobem, objevuje se to a zase to mizí (*agama apayinah*). Proto musíš tyto vjemy pocházející ze smyslových objektů snášet. Jejich tolerování je součástí *dharmy*

předepsané v písmech. Člověk by se neměl přestat koupat v měsíci Magh (prosinec-leden) jenom proto, že je to bolestivé, neboť je to předepsané v písmech. Následování *dharmy* člověka postupně zbavuje jeho nízkých vlastností. Musíš snášet to, že synové přinášejí radost, když se narodí či vydělávají peníze a působí zármutek, když zemřou; jejich dočasnou přítomností a odchodem. Člověk by se na základě takového uvažování neměl vzdávat své písmem předepsané povinnosti bojovat. Nevykonávání předepsané povinnosti s sebou postupně přináší velké problémy.

Šríla BS Muni Mahárádža: Krišna zde radí Ardžunovi, aby se nenechal rozrušit vnějšími vlivy. Ten, kdo je upevněn v

transcendentálním vědomí *stita prajna* není rozrušen žádnými vnějšími vlivy. Tolerance je jednou z vlastností jogína.

Bhagavad-gítá 2.15

*yam hi na vyathayanty ete purusam purusarsabha
sama-dukha-sukham dhiram so mrtatvaya kalpate*

Ó nejlepší z mužů, inteligentní osoba vyrovnaná ve štěstí i neštěstí, která není sužována těmito smyslovými objekty, dosahuje vysvobození.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: Praktikuje-li člověk toleranci s tímto rozlišováním, nepřinese mu zakoušení smyslových objektů v průběhu času žádnou úzkost. Když člověk dosáhne stavu v němž není přítomno neštěstí působené smyslovými objekty, je kvalifikován pro osvobození (*amrtatvaya*).

Šríla BS Muni Mahárádža: Smyslové objekty jsou tím, co nás v tomto světě na základě našich tužeb mučí. Chce-li se člověk osvobodit od nadvlády smyslů, musí je zaměstnat ve službě Hršíkešovi (Pánovi smyslů).

Trendem naší společnosti je: čím více smyslového požitku, tím většího štěstí dosáhneme. Avšak vše, co vnímáme smysly, vede nakonec k utrpení. Vůdci naší společnosti nás zaplavují smyslovými objekty v podobě časopisů, billboardů, filmů, atd. Pro někoho, kdo hledá seberealizaci, jsou tyto objekty naprosto

nesmyslné. Pozornost jogína se ubírá právě opačným směrem.

Ve skutečnosti není možné z tohoto světa vystoupit, aniž bychom vyhledali pomoc. Když se člověk topí, tak se sám nezachrání. Jinak řečeno, pomoc musí přijít od někoho, kdo je osvobozený.

„Odevzdej se duchovnímu učiteli, čestně se ho dotazuj a pokorně mu služ. Seberealizované duše ti mohou předat poznání, neboť ony uzřely pravdu.“ (Bhagavad-gítá 4.34)

Musíš splnit určité podmínky: vyhledat pravou osobu, čestně klást otázky a s pokorným postojem vykonávat službu. Musí to být někdo, kdo tyto problémy sám nemá, někdo kdo není rozrušen žádnými hmotnými vlivy. V minulosti jsem se snažil podnikat, ale samotný jsem příliš úspěšný nebyl, proto jsem se spojil s jedním úspěšným podnikatelem a tím se můj obchod rázem zlepšil. Chceme-li být úspěšní, musíme vyhledat pomoc u někoho, kdo úspěchu dosáhl. Pokud se spojí dva neúspěšní lidé, žádný úspěch z toho vzejít nemůže. Musíme se

Chce-li se člověk osvobodit od nadvlády smyslů, musí je zaměstnat ve službě Hršíkešovi (Pánovi smyslů).

spojit s někým, kdo je na vyšší úrovni, kdo je nám nadřazen. Navázat spojení přímo s Krišnou nelze, proto Pán posílá svého prostředníka. Guru je médiem, jenž nás s Krišnou spojuje. Podle míry upřímnosti, která se zakládá na *sukriti* (kreditu našich zbožných činností), vyvineme víru v určitého *sádhua*.

Čtyři druhy lidí se obrací na Pána; trpící, zvědaví, toužící po bohatství, a ti kteří hledají Absolutní Pravdu. Většinou patříme do té první skupiny. Obracíme se na Pána, protože trpíme. Jakmile se nám však začne dařit dobře, opět na Něj zapomínáme a vracíme se zpět. Tak to jde život za životem. Abychom učinili trvalý pokrok, je třeba něco obětovat, jinak není možné nic získat. Avšak něco obětovat je pro nás velký problém. Pokrok znamená opouštět staré a přijímat nové. Rozhodnutí musí přijít z naší strany, neboť Pán respektuje svobodnou vůli, každé živé bytosti. Bez svobody rozhodování by nebylo možné vytvářet žádné vztahy. Vždy máme svobodu se rozhodovat. Zvolíme-li si tento svět, získáme zrození, nemoc, stáří a smrt. Opravdovou svobodu můžeme získat pouze v duchovním světě (neboli duchovním vědomí) ve službě tomu, který je absolutně svobodný.

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan áрати

Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

Ācārja Nitja-líla-praviřta Óm Viřnupáda řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net